

Розділ 1

Рудий кіт витягнув пилу, і її гостре лезо заблищало у світлі софітів.

Він заніс її над кроликом, поки той кричав і пручався.

— Він збирається розрізати його навпіл! — зойкнула я.

— Авжеж, — сказав Шерлок Бонз. — І я достеменно знаю, як це робиться. Дозволь мені пояснити...

— Будь ласка, не треба, — попросила я. — Ти зіпсуєш увесь фокус.

Ми дивилися магічне шоу Великого Отто вже майже годину, і Бонз псував мені насолоду, пояснюючи кожен трюк.

Детективні навички мого друга були чудовими для розкриття злочинів, але я б воліла, аби він дав їм відпочити, щоб я могла насолодитися шоу. Ми провели в Берліні весь тиждень, допомагаючи ерцгерцогу Роверу знайти його іграшку — золоту паличку, і я просто хотіла розважитися, перш ніж ми повернемося додому.

До цього часу Бонз устиг з'ясувати, що голуби, яких Отто витягнув просто з повітря, насправді були заховані під його циліндром, а низка носових хустинок, що з'явилася в клубах диму, була запахнута до рукава.

Чарівник розпиляв дерев'яний ящик навпіл, і його помічник-кролик заверещав. Глядачі йойкали і гавкали.

— З'ясовувати, як це робиться, — НАЙЦІКАВИША частина розваги, люба Кетсон, — сказав Бонз. — У цьому випадку ти мала б помітити, що лапи кролика не рухаються...

Тепер, коли я глянула на них, я справді зауважила, що замість лап були макети, зроблені з картону та вовни.

— Справжнє тіло кролика заховане в секретному відділенні під ящиком, — сказав Бонз. — Все дуже просто.

Пи́ла спускалася все нижче, і кролик прикинувся, що вмирає. З натовпу почулося жалібне нявкання та скиглення, коли чарівник роз'єднав дві половини ящика.

Якась зайчиха схлипнула і висякалася в хустинку, а їжачок скрутився і затулив очі своїми голками.

На мить запанувала жахлива тиша, потім кролик розплющив очі й усміхнувся. Натовп заплодував і радісно закричав. Отто стулив дві половинки ящика, і кролик вистрибнув неушкоджений.

Отто приніс стілець і вийшов на авансцену. На ньому був капелюх, широка краватка-метелик і елегантний чорний плащ із червоною підкладкою.

— Для наступного номера, леді і джентльмени, мені знадобиться допомога когось із вас, — сказав він, зчепивши лапи. — Я шукаю добровольця.

Скільки хустинок,
голубів і гральних карт ти можеш
нарахувати на сцені?

Я рвучко піднесла руку. Принаймні, якщо я буду на сцені, Бонз не зможе зіпсувати мені задоволення.

— Мадам, — сказав чарівник. — Будь ласка, підніміться сюди.

Натовп заплодував, коли я проштовхалася повз Бонза й піднялася сходами на сцену.

— Як вас звати? — запитав Отто.

— Доктор Джейн Кетсон, — відповіла я.

Отто вказав на стілець, і я сіла.

— Зараз я продемонструю свою найбільшу майстерність, — сказав Отто. — Справді, найдивовижнішу. Зараз ви станете свідками сили гіпнозу.

Я сиділа і дивилася на ряди такс, соснових куниць і жаб. Чорна кішка в першому ряду втиснула всіх своїх кошенят на одне крісло, і вони дивилися на мене й нявкали. Розуміла, що всі вони будуть розчаровані, коли я не піддамся магічним чарам, але що було робити? Я була переконана, що зі мною цей трюк не спрацює.

Отто витягнув годинник на довгому золотому ланцюжку й помахав ним перед моїми вусами.

— Зосередьтеся на годиннику, — сказав він. — Дивіться просто в центр циферблата. Ви відчуваєте, як розслабляєтеся...

Я намагалася виокремити Бонза у натовпі, щоб зрозуміти, чи не кепкує він із мене, але не могла відірвати погляду від годинника.

— Ваші повіки важчають, — сказав Отто. — Ви заплющите їх за п'ять... чотири... три... два... один...

Він клацнув пальцями.

Я відчула, як моя голова нахилилася вперед, а очі заплющилися. Спробувала розплющити їх знову, відчайдушно силкуючись не піддаватися словам Отто.

З великим зусиллям мені це вдалося. Я розтулила повіки й оглянула театр. Все навколо змінилося.

У залі та на сцені було порожньо. Великий Отто десь зник, так само як і Бонз, і решта натовпу. Я зішла зі сцени в прохід.

— Агов? — крикнула я. — Тут є хто-небудь?

Підняла лапу, щоб захистити очі від світла, і побачила темну постать із довгим волоссям, що вибігала за двері, і відчула, що в мене нема іншого вибору, окрім як слідувати за нею.

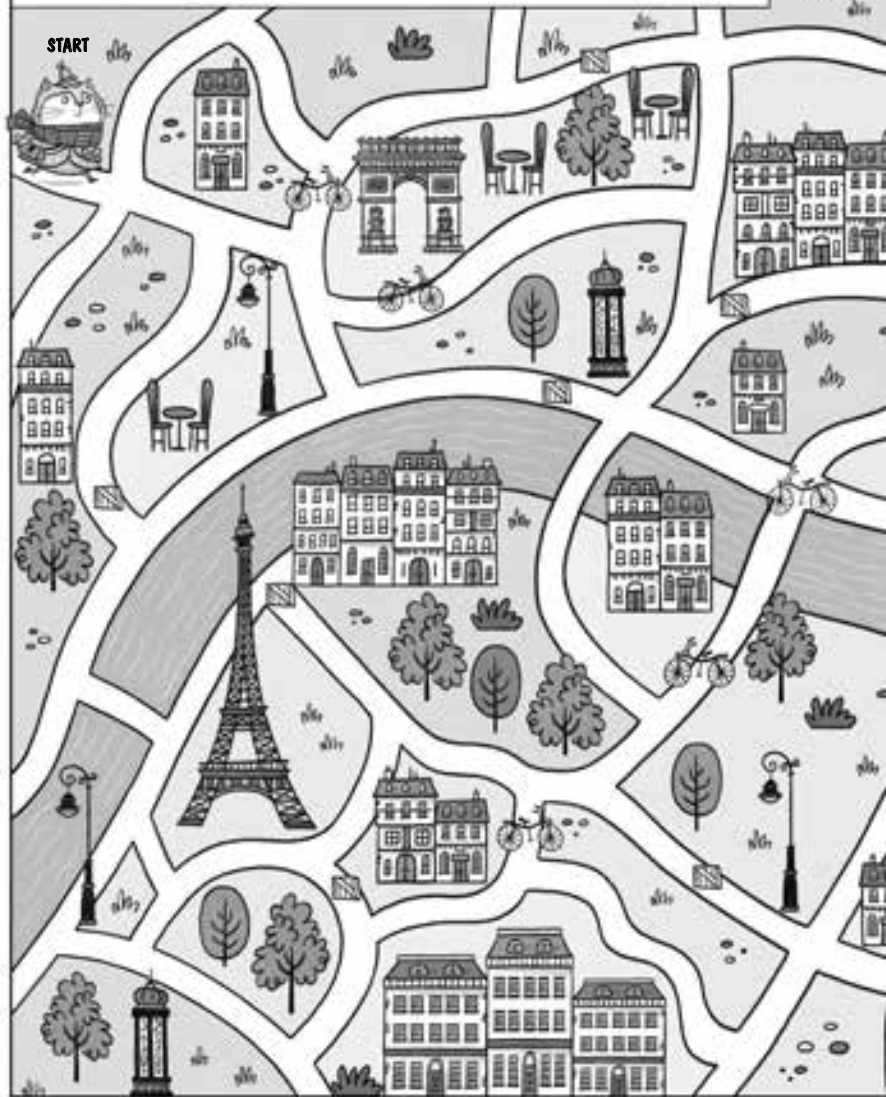
Я кинулася вперед і рвучко розчинила двері, та раптом виявила, що перебуваю в зовсім іншому місті. Ми дивилися магічне шоу в Берліні, однак зараз я опинилася в Парижі. Я бачила вогні Ейфелевої вежі, що височіла над темною вулицею переді мною.

Незнайомка тікала. Вона обернулася, щоб подивитися на мене, і я побачила, що то була лемуриця з великими чорними кільцями навколо очей, одягнена у старомодну зелену сукню.

Вона кинулася вниз вулицею, рухаючись швидко, як гепард у пошуках вбиральні. Я знала, що не маю жодного шансу її наздогнати, але відчувала, що мушу хоча б спробувати.

Я звернула в бічну вулицю праворуч і побігла звивистою стежкою по темних провулках до перехрестя, на розі якого стояв зелений газетний кіоск.

Покажи, якими вулицями має бігти Кетсон,
щоб наздогнати лемурицю. Стеж за маршрутом уважно,
унікай перешкод.

Лемуриця наближалася вже ліворуч від мене. Я зрізала шлях і почувалася дуже задоволеною із цього приводу.

Тоді я стрибнула на лемурицю, схопивши її за талію. Але вона стискала під моїми лапами, аж поки від неї залишилися лише сукня та довге каштанове волосся, яке, як виявилось, було перукою.

Я розгублено дивилася на неї, коли почула клацання пальців і сміх сотень тварин.

— І от ви знову з нами, — сказав Отто.

Я розплющила очі. І побачила, що досі перебуваю в тому самому театрі, що й раніше. Я щойно вхопила пухнасту механічну мишку, і, судячи з реготу глядачів, це видавалося дуже смішним.

— Привітаймо нашу учасницю, леді і джентльмени, — сказав Отто, плескаючи в лапи. — Так би мовити, подякуємо їй за виявлену спритність.

Я зійшла зі сцени під гучні оплески. Звісно, мені було приємно, що я розважила публіку, хоча й гадки не мала, що ж я такого зробила.

Бонз усе пояснив, коли ми поверталися до готелю:

— Отто сказав, що іграшкова мишка хоче повідомити тобі щось важливе, і ти гасала за нею по всій сцені з дуже суворим виразом обличчя. Думаю, навіть чарівник був здивований швидкістю, з якою ти на неї накинулася.

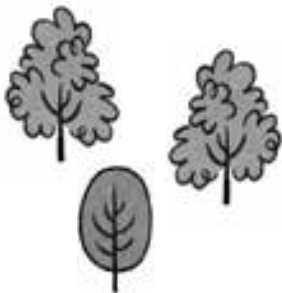
Ми пройшли під величезними кам'яними воротами, увінчаними статуєю крилатого kota на колісниці.

— У мене не було відчуття, що я переслідую мишу, — зауважила я. — Мені здавалося, що я переслідую лемурицю з довгим каштановим волоссям. Як ти гадаєш, це щось означає?

— Абсолютно нічого, — відповів Бонз. — Під гіпнозом мозок створює випадкові образи.

Ми прийшли до готелю. Доберман у дверях привітно усміхнувся і відійшов убік. Було прикро залишати цей розкішний готель і повертатися до нашої захаращеної буди в Лондоні.

— То ти віриш, що гіпноз існує? — запитала я. — Я думала, ти скажеш, що це все нісенітниця.

— Звісно, існує, — відповів Бонз. — Це ціла наука, на оволодіння якою йдуть роки. Іноді його можуть показувати й естрадні чарівники, але це не просто трюк.

Ми проходили крізь вестибюль, коли німецька вівчарка за стійкою простягнула нам білий конверт.

— Повідомлення для містера Шерлока Бонза! — гавкнула вона.

Бонз схопив конверт і дістав листа, що лежав у середині.

— Щось важливе? — запитала я.

— Не дуже, — відповів Бонз. — Наш завтрашній потяг скасували, тож доведеться їхати нічним із пересадкою в Парижі. Це не повинно додати до нашої подорожі більше кількох годин.

У моїй голові знову з'явився образ Ейфелевої вежі, що височіла переді мною, коли я переслідувала лемурицю міськими вулицями.

— Париж! — вигукнула я. — Це місто я бачила, коли була під гіпнозом. Це доводить, що моє видіння все ж таки щось означало!

— Нічого це не доводить, — мовив Бонз. — За винятком того, що твій мозок перевтомився і тобі треба поспати.

Що б там собі не думав Бонз, та я була переконана, що мій мозок якимось способом намагається мене застерегти. В Парижі з нами мало статися щось надзвичайне. Я була в цьому впевнена.

